

Haukka ja kyyhkynen

Säv. ja san. Terttu Lajunen

1. Tai-vaan al-la len-tää mon-ta vi-ser - tä - jää, syk-syn tuHen
yk - si-kään ei pe-sään - sä jää. Muut-toon läh-tö - kut-sun saa ja
myös ym - mär - tää. Siiv-ek - källä tie-dos-sa on len-ton - sa pää. —
Ol-koon - pa se hauk-ka taik-ka kyyh-ky - nen vain, Luo-jal - ta se
va-rus-tuk-sen siipiin - sä sai. — Olkoon - pa se hauk-ka taik-ka kyyh-ky - nen
vain, Luo - jal - ta se höy - he - niin - sä vii - sau - den sai.

1
Taivaan alla lentää monta visertäjää,
syksyn tullen yksikään ei pesäänsä jää.
Muuttoon lähtökutsun saa ja myös ymmärtää.
Siivekkäillä tiedossa on lentonsa pää.
Olkoonpa se haukka taikka kyyhkynen vain,
Luojalta se varustuksen siipiinsä sai.
Olkoonpa se haukka taikka kyyhkynen vain,
Luojalta se höyheniinsä viisauden sai.

2
Ihmislapsi sydämeensä kutsun myös saa,
tietää, että jossain kohtaa taivas ja maa.
Ihmimeren aallokosta löytää ei voi
viittaa, jonka Luojan sormi oppaaksi loi. -
Aamutähti tietä näyttää ylitse yön,
kirkkaimpana loistaa yli tähtien vyön.
Aika on nyt purjeet nostaa aaltoja päin,
köydet rannan aallokosta katkaista näin.

Ke 5.8.2009 klo 6, nro 1816